

Aikido in Kameroen – maart 2009 – een reisverslag

Wat in augustus vorig jaar voor mij begon met een vrijblijvende interesse om mee te gaan met “den Aikido” naar Kameroen waar Sugano Shihan voor de eerste keer naartoe ging om Aikido te verspreiden, kreeg verder op het jaar een minder vrijblijvend karakter toen ik mij diende te laten inenten tegen een hele waslijst aandoeningen en ziektes die ons daar gingen opwachten... De waslijst op zich was blijkbaar al voldoende om enkele mensen te doen afhaken ;-)

Uiteindelijk diende ik mij dan ook financieel te engageren waarna geen weg terug meer was: ik ging mee naar Kameroen! Vanaf dan was het stilaan aftellen en fantaseren over wat ons daar te wachten stond... Onze groep bestond uit twaalf Aikidoka's waaronder Sugano Shihan.

Ik had gelukkig nog restverlof 2008 en overuren staan die moesten gecompenseerd worden. De laatste week van februari was ik dan in alle rust thuis en had een hele week de tijd om mijn valiezen te maken, dacht ik... Federale verplichtingen beslisten er anders over waardoor ik op donderdagavond nog snel alles diende te doen! Dan nog een rustige nacht om op vrijdag 27 februari in alle vroegte op te staan en de reis kon aanvangen aan het treinstationnetje van Wondelgem...

27/02/2009 6.40 u.

Om 8.15 u. dan aangekomen in Zaventem. Het was onmiddellijk naar de incheckbalie lopen want ik had maar 15 minuten speling meer! De incheckbalie bevond zich in het oude gedeelte van de luchthaven waar ik onze groep terugvond en we elkaar konden verwelkomen. Het is een aangenaam gevoel om deel uit te maken van een relatief vaste groep rond Sensei die meer zoekt dan alleen maar af en toe wat lokale stages en werkelijk probeert zoveel mogelijk met Sensei nog mee te maken nu het nog kan.

Er was 2 x 23 kg bagage toegelaten + 10 kg handbagage. Adrien Nzeusseu, die aan de oorsprong lag van dit avontuur, had in samenwerking met Louis Van Thieghem, via lokale sponsoring van een budo-winkel een aantal fel afgeprijsde keikogi en hakama's op de kop kunnen tikken... en het was dan ook bagage uitwisselen geblazen om per persoon binnen de limieten te blijven en toch alles mee te kunnen nemen...

Om 9.40 u. startte dan onze 6,5 uren durende vlucht naar Yaoundé, de hoofdstad van Kameroen, gelegen in centraal-Afrika.

Daar aangekomen werden we meteen overrompeld door bagagedragers die onze bagage zo goed als uit onze handen rukten om ons ter hulp te zijn, en ons hielpen om de 100 m te overbruggen naar de parking waar onze shuttlebussen ons stonden op te wachten. Waarna we elk afzonderlijk met aandrang werden gevraagd hen een beetje geld toe te stoppen voor de geleverde arbeid... Een rare gewaarwording, eerlijk gezegd... En het bleek niet zo makkelijk om alles binnen de perken te houden. Dat belofde voor de komende dagen...

We maakten kennis met de lokale verantwoordelijken van de AAIKICEN en vertrokken met de shuttlebussen richting Hotel Mont-Fébé, een naar Afrikaanse normen luxueus hotel waar vooral de zakenwereld ook haar toevlucht zoekt, zoals later bleek.

De weg naar het hotel leidde ons langs de armtierige woonbuurten waar de gemiddelde inwoners van Yaoundé het hoofd dienen te bieden aan de dagelijkse beslommeringen van het leven... We werden er stil van te zien hoe deze mensen leven... en ik persoonlijk begreep meteen dat we best niet al te opzichtig zouden rondlopen met onze westerse artikelen...

In het hotel werd het schema overlopen van de komende dagen (later zou blijken dat flexibiliteit in deze een vereiste is in deze streken ;-), gelukkig konden zowel Sugano Shihan als Louis hun ervaring in dergelijke projecten aanwenden tegenover de organiserende groepen om zo alles toch een beetje conform onze normen te laten verlopen... Hierbij denk ik graag terug aan een slogan die ons werd gegeven: “You have the watches, but we have the time”, waarop Sugano even snel aan ons repliceerde: “They may have the time, but I don’t have the patience”...

De organisatie schikte zich zo goed als het kon naar onze richtlijnen en voorstellen tot herschikking van het programma.

Op zaterdag stond een demonstratie op het programma. Eerst toonden de lokale aikidoka’s wat ze getraind hadden de afgelopen twee jaren (Louis was twee jaar geleden al eens een eerste keer op verkenning geweest in voorbereiding op de komst dit jaar en had al enkele richtlijnen gegeven waarop getraind diende te worden), en het moet gezegd: ze hebben hun best gedaan... Normaal gezien dienden dan Karateka’s en Judoka’s hun kunnen te demonstreren maar deze waren niet tijdig op de afspraak...

Aangezien de Secretaris Generaal van de regering op dat moment zijn entree maakte, besliste Sugano Shihan dat wij dan maar aan de demo zouden beginnen. Enkele mensen uit de Belgische

delegatie demonstreerden wat zij van Sensei's onderricht in zich hadden opgenomen de afgelopen jaren...

En het mag gezegd: er werd een serieuze versnelling hoger geschakeld... De efficiëntie en beweeglijkheid van Sugano Shihan's Aikido verstomde de aanwezige kijkers en beoefenaars met het nodige enthousiasme tot gevolg. Elke demonstrant nam twee à drie uke's die continu aanvielen, waarbij we de zwaarste ukemi's reserveerden voor onze eigen groep...

We hadden immers afgesproken ook de zorgvuldig geselecteerde lokale mensen te vragen als uke en dit was een schot in de roos.

De SG, die zelf een 7° dan Nanbudo (mix van Karate, Judo en Jiu jitsu) is en ook een levenslange Budoka (o.a. Taichi, Kungfu, enz ...) was ten zeerste overtuigd van wat hij te zien kreeg. Dit was een totaal ander beeld dan wat men daar tot nu toe te zien kreeg onder de noemer Aikido...

De dagen daarop stonden dan in het teken van Sugano Shihan's onderricht... Sensei begon echter duidelijk zijn pionnen naar voren te schuiven en liet telkens een deel van de les over aan één van de drie meegekomen Rokudan's (Aziz, Louis en Carel). Sensei gaf les van 16 tot 18 uur waarna dan nog een uur les gegeven werd door één van de drie... en dat bij zo'n 37°C...

Op maandag kregen de lokale Aikidoka's na de drie uren training dan de kans een shodan examen af te leggen, waarbij ook geen cadeaus gegeven werden wat inspanning betreft. Het verbaasde mij echt dat er niemand zijn bewustzijn verloor (en soms was het echt op het randje): Louis, samen met Sugano Shihan, besloten de grens te gaan opzoeken van hun fysieke kunnen... Hoewel er nog veel werk is aan de details, was hun inzet en werkkraft bewonderenswaardig... Acht mensen werden beloond met een Federale shodan-graad en de boodschap dat ze volgend jaar hun Aikikai-graad mogen afleggen indien ze nu nog een jaar intensief werken aan de details die ze hebben meegekregen..

Ik zag tot mijn persoonlijke vreugde Sugano Sensei echt in de rol die hij bedoeld is uit te oefenen en die Shihans zoals hij door O'Sensei werden toegewezen: het wereldwijd verspreiden van Aikido en dit zonder enige politieke inmenging... Ik moet zeggen dat hij die rol met glans vulde en voelde mij echt trots om hem "mijn Shihan" te kunnen noemen...

De laatste twee dagen werd ons dan nog wat vakantie gegund, waarbij enkele uitstappen op het programma stonden. Een bezoek aan de lokale markt was een speciale belevenis, evenals het bezoek aan een opvangcentrum waar men aapachtigen opvingen en terug voorbereidden op een terugkeer in hun habitat... En sommige anderen een rustige oude dag gunden...

We kwamen echt tot op enkele centimeters van onze voorouders te staan met enkel een dunne draad tussen ons (gelukkig wisten onze voorouders dat ze deze draad best niet aanraakten). Ik moet zeggen dat het begrip Ma Ai ten volle tot zijn recht kwam als je op zo'n 30 cm van een gorilla staat...

Onderweg naar die uitstappen werd maar al te duidelijk dat je als buitenlander best enige voorzichtigheid aan dag legt: diverse opeenvolgende wegblokkades met gewapende militairen, lokale bevolking die met machetes rondloopt, het is echt niet zoals bij ons... Meteen weet je dat je best een laag profiel aanhoudt... Het is een beeld dat me zal bijblijven... En meteen ook een motivatie om door te gaan met het verspreiden van de boodschap die in Aikido verweven zit, want die is daar meer dan nodig...

Wat mij echter het meeste zal bijblijven is het warme gevoel dat in mijn hart is geslopen naar aanleiding van de meer dan vriendelijke ontvangst van de lokale aikidoka's. Hun inzet, dankbaarheid en waardering met daaropvolgend het soms emotionele afscheid waarbij ze allemaal zorgden regelmatig bij ons te komen in het hotel en ons maar bleven overladen met cadeautjes en onophoudelijke betuigingen van dankbaarheid omdat wij bereid waren hen onbaatzuchtig te komen helpen was ontroerend... Ik vond het een terugkeer, een herbronning naar

het werkelijke doel van Aikido... deed mij ook nadenken waarover wij in België soms bezig zijn en hoe verwend wij in de afgelopen decennia zijn geweest... Achteraf bekeken waarschijnlijk veel te verwend... De pietluttigheden die nu soms de hoofdagenda uitmaken en de onnodige drang om zichzelf te profileren vervallen echt in het niets als je eens in een omgeving zoals Kameroen Aikido beleeft hebt... Ik begrijp eens te meer waarom Shihans het vaak hebben over "no politics, just Aikido...", zij hebben de boodschap reeds lang begrepen, nu wij nog...

Op 7 maart om 6.30 u komen we aan te Zaventem, zit deze reis er op, de cirkel is rond, de Nami vervolledigd. Een eenzame reiziger op een verlaten treinstation...

Ik sluit dit reisverslagje graag af met een woordje van dankbaarheid aan mijn reisgenoten voor hun gezelschap, we hebben elkaar veel beter leren kennen en via deze weg ook onszelf weer een beetje beter... Aikido is zelfontplooiing en dit niet alleen op technisch vlak ;-)

**Dankbaar en tevreden over wat is geweest,
nieuwsgierig naar wat nog moet komen...**

合覧
道謝桜男